

Cheryl vindt het bij haar zus te vies voor een baby

‘DIT KIND GROEIT OP IN EEN BENDE’

Cheryl (37) houdt zielsveel van haar zusje Rebecca (26), al ergert ze zich groen en geel aan de rotzooi in haar huis. Rebecca en haar vriend Victor ruimen niet op en maken al helemaal nooit iets schoon. Op een dag melden Rebecca en Victor dat ze graag kinderen willen. Maar een kind laten opgroeien in die bende? Cheryl vindt dat een heel slecht plan.

“Mijn jongere zus Rebecca woonde nog geen vier maanden met haar vriend Victor op haar nieuwe stek toen ik na een bezoekje kotsmisselijk thuiskwam. ‘Het is er echt goor, niet normaal,’ foeterde ik tegen mijn man Ed. ‘Ze leven nog steeds alsof ze studenten zijn.’

Ed en ik hadden Rebecca en Victor geholpen met verhuizen en zo goed mogelijk bijgestaan met inruimen van hun nieuwe eengezinswoning. Natuurlijk waren ze nog niet helemaal op orde nadat we na twee dagen bikkelen doodvermoeid naar huis vertrokken, maar het zag er toch best netjes uit. Er moesten alleen nog wat foto's opgehangen, een paar deuren geschilderd en een stuk of vijf dozen uitgepakt worden. Vier maanden later stonden de dozen nog steeds onuitgepakt in de woonkamer, de foto's stonden nog steeds tegen de muur in de gang en ook de verflussen stonden nog op het lijstje. Sterker nog: ze hadden helemaal niks in hun nieuwe huis gedaan, nog geen stofdoek beetgepakt. Het was een vieze bende. De prullenbak zat propvol, een stinkende, volle vuilniszak stond ernaast. Overal lagen papieren en stapels kleren en ik vroeg me af of er nog wel een schoon bord in de kast stond.

‘Bec, zou je niet eens opruimen?’ had ik gevraagd, terwijl ik me een weg door de troep baande om op een stoel te gaan zitten.

‘Koffie?’ vroeg Victor vriendelijk, maar dat sloeg ik af.

‘Nee, dank je, mijn gezondheid is me veel waard,’ katte ik.

Voordat ik was weggegaan, had ik Rebecca even streng toegesproken.

‘Dit is niet leefbaar. Je woont niet meer in het studentenhuus, hoor! Je kunt het toch wel een beetje schoonhouden?’

‘Veel te druk met werk,’ had ze schouderophalend gezegd. ‘En zo erg is het toch niet?’

Ik bood haar aan om een avondje langs te komen om op te ruimen en daar ging ze schoorvoetend mee akkoord.

Vanaf dat moment kom ik af en toe om de ergste rommel op te ruimen samen met haar, maar ze doen zelf zo weinig dat het een druppel op de gloeiende plaat is.

Ik heb na een tijdje de situatie maar geaccepteerd zoals die is, in de hoop dat mijn kleine zusje zelf het licht ooit zou zien.”

KINDERWENS

“De jaren verstreken, we zijn nu vier jaar verder en al die tijd is er eigenlijk niets veranderd. Ik hou zielsveel van Bec, we hebben alleen elkaar nog nadat mijn ouders zijn overleden, maar ik kom er niet graag. Alleen maar omdat het zo vies is. De keren dat ik er kom, probeer ik hier en daar wat op te ruimen of schoon te maken. Steeds verbaas ik me erover dat ze het zover laten komen. Gigantische stofwolken op de slaapkamer, het douchescherm volledig wit uitgeslagen van de kalkaanslag, plakkerige vlekken op de keukenvloer, beschimmelde vaat. Ik probeer erover te praten, maar ik wil er geen ruzie over, dus ik zorg ervoor dat het niet te hoog oploopt. Mijn preken zijn aan dovemansoren gericht. Het interesseert ze gewoon niet dat ze in een zwijnenstal leven. Of ze kunnen het gewoon echt niet, opruimen en schoonmaken. Die mogelijkheid is ook al eens bij me opgekomen.

Vorige week kwamen Victor en Rebecca zoals elke week bij ons eten en ik zag aan hen dat er iets was wat ze maar

moeilijk voor zich konden houden. Tijdens de koffie kwam het grote woord eruit: ‘We gaan proberen zwanger te worden’, riep Bec glunderend.

Fantastisch! De gedachte aan een nichtje of een neefje deed mijn hart smelten. Mijn kinderen waren al bijna pubers, mij leek het geweldig om weer in een kleintje in de familie te hebben.

Vrij snel daarna drong de werkelijkheid tot me door. Stel dat het Rebecca inderdaad lukt om zwanger te raken... mijn neefje of nichtje zal dan opgroeien in een enorme puinzooi. Ik slikte mijn bezwaren in, ik wilde hun plezier niet bederven. Het was wel de reden dat Ed een beetje tam op de boodschap reageerde, vertelde hij later die avond: ‘Een kind opvoeden in die pestbende? Ze kunnen niet eens voor zichzelf zorgen, laat staan voor een baby!’

Ik kon dat alleen maar beamen, maar wat kan ik doen?

‘Je moet echt weer eens goed het gesprek met ze aangaan,’ zei Ed. ‘Ik ga met je mee.’

Dat hebben we gedaan. Ze beloofden lauwtjes beter hun best te doen, meer dan dat kwam er niet uit.

Ik heb er geen vertrouwen in dat er werkelijk iets gaat veranderen. En wat moet ik dan? Ik vind echt dat een baby daar niet thuishoort, het grenst bijna aan mishandeling om een kind daarin op te laten groeien. Zal het betekenen dat ik instanties moet gaan inschakelen? Of moet ikzelf gewoon meer doen om het huis veilig en leefbaar te houden? Ik loop op de zaken vooruit, dat weet ik, maar ik slaap er gewoon slecht van, omdat ik echt denk dat er nu wat moet gebeuren om erger te voorkomen. Maar wat?”